

Här är mitt liv, Brita

Jag heter Brita Solvig Björk, född Nilson, den 19 januari 1927 i Rönnarp. Dvs jag är född i Lund men mina föräldrar bodde då i Rönnarp.

Far hette Hans Nilsson, född den 19 september 1896 i Löddeköpinge. Hans föräldrar var Nils och Karna Hansson. Far hade 5 syskon, Anna, Tilla, Karl, Albin och Ester. Far dog i januari 1964

Far arbetade som diversearbetare innan han fick fast jobb på Säbyholms sockerbruk

Mor hette Ellen Beata, född Svensson i Sireköpinge. Hennes föräldrar arbetade som statare på Sireköpinge säteri, mor hade arbetat som piga innan de gifte sig. Mor var född den 3 augusti 1902, hon dog i augusti 1990. De gifte sig 1922 och bosatte sig först i Rönneberga sedan i Rönnarp. Morfar hette Petter Svensson och mormor Bengta. Morfar jobbade som "Huggedräng" på Sireköpinge säteri, mormor fick vara med och mjölka och ta betor osv. Morfar dog när min mor var 6 år så där stod mormor med 5 oförsörjda barn, Anna, Gerda, Nelli, Edvard och så mor. Mormor fick då jobb som skolstäderska och så fick hon ta en del andra jobb bl.a. betor. Hon fick bo kvar i sin bostad i kasernen som var statarbostäder, hon fick dessutom alla förmåner som de andra som jobbade på säteriet t.ex. fri läkare, julklappar bestående av julgran samt en del matvaror, detta var mycket ovanligt i början på 1900-talet

Min syster Klara Viola föddes 25 juni 1922, Nils Arne 1924 sen kom jag. Knut Börje föddes 12 juni 1929 och Harry Elvir 25 december 1930. På våren flyttade vi till Billeberga, först hyrde mor och far en lägenhet ute på fäladen, jag tror det var 1932 de köpte huset som vi sedan växte upp i. Det var inte så stort, Man kom in direkt i köket, en liten vask och ett litet fönster, en stua samt en kammare, allt på ca 45 kvadratmeter. Året efter byggde de till 2 meter på längden så det blev ca 55 kvadratmeter allt som allt, större kök, brygghus som användes som köksingång samt en garderob. 1933 föddes Anna Ulla Barbro den 19 september, sen kom Inger Gunhild den 18 oktober 1935, Sonja Berit den 19 augusti 1937, Anton Torvald den 9 januari 1939, Elvi Laila Gunvor den 13 juni 1941 och så Gerd Bodil den 9 oktober 1943. Lilla Majvi föddes på hösten 1945, hon dog i januari 1946.

Ja det var ganska hårda tider med så många barn, men jag minns aldrig att vi saknade något särskilt, vi var alltid mätta och rena och hela, efter den tidens mått. Jularna minns jag särskilt, då skulle hela huset städas, trasmattorna tvättas, något år var det nyvävda mattor som kom på på julafton. En tid innan jul slaktades grisen som far fött upp, då blev det "pölsa" d.v.s. blodkorv, leverkorv och en del annat gott, det mesta saltades ner för rökning och köttkorv att vara länge. Mor bakade en hel del. När det skulle bakas klenor var det far som stod för kokningen. Julafton värmdes vatten i brygghusgrytan och vi fick bada allesamman, sen fick vi rena kläder innan vi fick klä granen. När granen var klädd satte vi oss alla och tände ljusen och njöt, mor kokte risgrynsgröt, det tog väldigt lång tid på den tiden, under tiden lyssnade vi på Lille Viggs Äventyr På Julafton, den lästes i radion varje jul, och så sjöng de julsånger och vi fick dansa kring granen till musiken. Sen var det dags att njuta av julmaten och så fick vi någon liten julklapp.

Det var ju till att tidigt hjälpa till med vad man kunde, bl.a. passa småsyskonen och andras ungar. Så länge Klara var hemma fick jag gå bort och passa andras barn t ex var jag en sommar och passade en granntjej som hette Elsie när hennes mor var och gallrade betor, Jag bodde där dygnet runt, när vi vaknade på morgonen var hennes mor sedan länge ute men hon hade gjort choklad och brett smörgåsar åt oss. Choklad, det hade jag nästan aldrig smakat förr och så nu få det varje dag. Bara det var det värt att vara instängd i deras trädgård hela dagen. Året efter, jag tror jag då var 7 år var jag och passade Hasse och Asta Skog. Deras farmor var hemma men hon var sömmerska så hon satt vid symaskinen hela dagen, Jag fick ju maten där och så fick jag en klänning som farmor sytt om av 2 gamla. När jag var 10 år var Klara ute och tjänade piga så då fick jag ta över att passa mina syskon för mor var ute på arbete från tidig vår till sen höst. Det var till att be sig fri från skolan så mycket som man fick, Nils fick vara med i betorna eller jobba hos trädgårdsmästare. Det verkar som om vi inte hade tid att leka men det hade vi. det var ju inte de lekar som man leker i dag, det var pjätt, dunk, gömme, sparka fotboll, där var ju många pojkar på Fäladen, jag fick för det mesta stå i mål, så badade vi i ån. Förstås hade jag någon docka också, mor sydde kroppen av en gammal strumpa och stoppade den med gamla trasor, så fick man själv ordna med kläder, huvudet var cellolid, så när pågarna fick fatt i dockan höll det inte så länge. En gång fick jag en köpedocka, huvudet var av pappermache, så en gång var pågarna, Börje och

Harry sura på mej, de tog min docka och gömde i buskarna, när jag hittade den hade det regnat flera gånger, så var den slut. Jag tror att jag hade firat julafton hos Elsie der året och det var därför jag fick dockan av hennes föräldrar. Far och mor var mycket noga med att vi skulle läsa våra läxor, far var duktig på matte så det var han som hjälpte till med de läxorna, mor var duktig i svenska så de läxorna fick hon ta hand om. Det var alltid mycket snö om vintrarna på den tiden, tyckte jag i alla fall, skidor och skridskor hade inte jag men pojkarna hade sådana, vi andra fick slå kana eller åka kälke i backarna och så hade vi förstås snöbollskrig, det kunde gå "hett" till då. Som jag minns det var det alltid mycket snö hela vintern, somrarna var alltid soliga och varma med avbrott för en riktig åskskur emellanåt.

1934 började jag skolan, fröken var Signe Bjelkengren, en sån där gammal lärarinna som såg mer till föräldrarnas rang än till kunskaperna, men jag klarade skolan ganska bra så där var inget att klaga på.

1939 bröt andra världskriget ut ,det var ju dramatiskt fast vi kände väl inte så mycket av det mer än mörkläggnings och ransonering. Allt var ransonerat, smör, socker ,mjöl ,tvättmedel ,tyg och skor, Apelsiner och bananer fanns ju inte alls men man vande sig.

När jag gick i 6:e klass fick jag börja hos trädgårdsmästare i Asmundtorp, vi slutade skolan 13.30 och började hos trädgårdsmästaren 14,00 och arbetade till kl18.00, jag hade 17,5 öre pr timme, tjänade ihop till en cykel i alla fall, sen arbetade jag hos trädgårdsmästare varje sommar tills jag blev konfirmerad. Det året jag gick och läste och i fortsättningskolan jobbade jag hos lärare Ronnert som piga. De hade två pojkar som jag passade, dessutom fick jag hjälpa till i hushållet.

1942 hade jag gått ut skolan och blivit konfirmerad då började jag arbeta på Solvik som hembiträde och allt i allo, jag fick 30 kr i månaden till att börja med sen ökades det så småningom så när jag slutade där hade jag 45 kr. Kläder och skor var dyrt, en klänning kostade 2 månadslöner och skor en lön, så mycket kostar det inte idag ,om man köper något så när vanliga kläder. På Solvik lärde jag mej en hel del, laga mat,baka vara vänlig mot kunderna i telefon osv. 1942 började jag min politiska bana som kassör i SSU

1944 började jag på Sundsgårdens folkhögskola, K.G Hansson betalade terminsavgiften ,men det var svårt, jag hade ju inte mycket fickpengar, bara vad jag kunnat spara från min piglön, så det var att avstå från mycket som andra på skolan, som kom från "bättre" hem, kunde unna sej.Jag klarade mej ganska bra men sen fick jag börja arbeta för mitt uppehälle. På våren 1945 började jag arbeta på BB i Helsingborg, det var spännande och roligt, vad jag helst velat göra.

1944 tidigt på våren träffade jag Allan Björk, 20-årigt järnhandelsbiträde, det var inte klick precis, men det blev det så småningom. Han dansade ju inte! Vi var ju bara 17 och 20 år så det var ju gott om tid, tyckte jag. Allans mor hette Elise, hon var född 1882 och dog 1967. Hans far hette Johannes och var född 1871 och dog 1950, han hade varit knekt så då fick han byta efternamn, han hette Persson innan. De hade ett litet lantbruk i Tarstad.

Jag ville nog en del annat, t ex utbilda mej till något, men det fanns ju inga pengar. det var inte som i dag att utbildning var gratis och att man fick studiebidrag. Men så fick jag chansen att gå folkhögskola och märkte hur jobbigt det var att inte ha så mycket pengar att man kunde köpa ett par strumpor. När jag gått ut folkhögskolan började jag jobba på BB i Helsingborg. Det var ett arbeta som passade mej, särskilt att jobba på förlossningen. Då bestämde jag mej för att försöka utbilda mej till barnmorska men så fick jag reumatisk feber och var mycket dålig ganska länge, sen ville ingen läkare skriva ut friskintyg till mej, det fordrades för att söka in på barnmorskeskolan, Så jag fortsatte som biträde. Sen fick jag reumatisk feber en gång till och då beslöt vi oss för att gifta oss 1946. Det var kolossalt svårt att få en lägenhet, mycket värre än i dag. Vi fick överta en efter en kusin till mej, ett rum och kök över en port på söder i Helsingborg, den var ca 25 kvm, ingen farstu, inget kylskåp, inte varmt vatten, dass på gården tillsammans med flera andra familjer. Kriget var precis slut (maj 1945) så mycket var fortfarande ransonerat. . Allans mor och min mor hjälptes åt så vi fick ihop lite till några lakan och handdukar. Allan arbetade i en järnaffär som hette Eskilstunaboden, jag fortsatte lite till på BB. Allan hade 200 kr i månaden, jag ca 100, hyran kostade 25 kr, vi fick själv elda och betala gas. Ganska snart blev jag gravid och kunde inte arbeta så länge på BB, då tog jag ett arbete som bestod i att passa en liten flicka som hette Elise.

Hennes föräldrar var judar så de hade lite konstiga idèer man fick inte använda kastruller hur som helst. Till påsk försvann hela servisen och alla grytor och handdukar mm, helt nytt kom fram och skulle användas på annat vis, men det gick bra, jag jobba där till 14 dagar innan jag födde Hasse, den 23 augusti 1947. När Hasse var en månad fick jag halsfluss och sedan reumatisk feber igen, var sjuk ett halvår bl a låg jag en månad på pensionsstyrelsens sjukhus i Malmö för behandling.

1948 fick Allan jobb i Åkessons järnaffär i Lund och då flyttade vi dit. Vi bodde i ett mindre hyreshus på Arkivgatan. Hyresvärdens fru var en riktig ragata, hon skulle vara med överallt och påpeka att man gjorde fel. En dag var vi hemma i Tarstad hos Allans föräldrar och det blev så kallt att Gunnar och farmor förbjöd oss att ta Hasse med till en utkyld lägenhet, den var helt omodern och stått oeldad ett par dagar. Då åkte vi hem och jag sökte jobb på lasarettet och fick börja redan dagen efter. Jag var s.k. springare, varje morgon fick jag gå till husmor och få reda på var jag skulle vara. Så småningom fick jag fast schema d.v.s. jag fick fortfarande gå runt på olika avdelningar, men jag visste var jag skulle. Vi saknade Hasse så efter en tid skaffade vi en som kunde passa honom i

Efter några månader sa hon att hon själv skulle börja jobba så då hade vi ju ingen barnpassning längre .Då börja jag jobba natt så kunde jag passa Hasse och sova lite ändå. Fortfarande fick jag gå runt till olika avd, men det gick bra ändå. Jag fick ju lära mej en hel del. På hösten 1949 kom hyresvärden och sa upp oss, de skulle hyra ut till studenter i stället, då kunde de ta dubbel hyra. Det var omöjligt att få lägenhet i Lund. Vi fick magasinera våra grejor och flytta hem till Tarstad. I 1 månad cyklade Allan till Billeberga och reste till Lund. Jag var gravid med Per men jag fick ändå vara med i betstycket och ta upp betor varje dag och sen mjölka korna när det var kväll, ingen tvingade mej till det men jag ville göra det och jag mådde absolut inte illa av det.

Efter en månad hade mor ordnat en lägenhet till oss i Billeberga hos” moster Lisa”. Även denna lägenhet var omodern med utedass och pump på gården men vi var ju inte vana vid något annat så det gick bra, det var fritt, ingen som stod över en och kommenterade allt. Per föddes den 22 februari 1950. Allan

fortsatte att arbeta i Lund ett år till, sen kom Lage Nilsson i Tågarp och erbjöd honom jobb där. Det var ju närmre att resa och så fick han bättre lön så då började han där. Han jobbade där i 26 år, sen några år på Öresundsvarvet och några år på lantmännens i BILLEBERGA

Min far blev sjuk 1952, det var något med binjurarna och sen fick han en tumör i hjärnan, han var sjuk hela tiden till han dog i januari 1964. Mor hade det mycket jobbigt de flesta av dessa år, far fordrade mycket passning

Jag jobbade lite när jag kunde få någon till att passa pågarna, det blev ju mest på sommaren, lite hos trädgårdsmästare och så gallra betor förstås. Ibland var det Bodil och ibland Inga, Elsas tös.

Tvätt. När man skulle tvätta var det ett helt företag. Ingen maskin och inget varmt vatten.

Först lade vi tvätten i blöt ena dagen. I början i soda sedan kom något som hette Henkel. Allt vatten fick pumpas upp, tvättstugan var liten så baljorna fick stå ute på gården, det var kallt när det var vinter. Dagen efter koktes vittvätten i Persil och sedan skulle den "filas", d v s gnugga den mot en "Filebräda" sen skulle den sköljas och kokas en gång till. Under tiden filade man först den ljusa kulörta tvätten i luten och därefter den mörka kulörta. När tvätten kokt igen var det till att skölja allt minst tre gånger. Till de smutsigaste delarna användes

såpa och skurborste. Vi hade inte så mycket kläder så vi kunde inte byta så ofta så ni får förstå att kläderna var ganska smutsiga. Sen var det att hänga allt på tork utomhus och hoppas på bra torkväder. Man hade att göra i nästan två dagar bara med detta sen kom ju naturligtvis strykning av allt för vi hade ingen mangel.

Slakt. Till var jul fick vi en halv gris av Allans bror Gunnar, Då gjorde jag leverkorv och sylta, malde kött till köttbullar, det fanns inte frys så man la köttbullarna i en burk och slog på syltespadet så höll de sig ganska länge ,resten saltades ner för att sedan rökas, så hade man mat ganska länge. Tänk er allt detta feta arbete och inget varmvatten

Städningen var också jobbig om man jämför med idag innan vi fick dammsugare, alla mattor skulle ut varja vecka och golven knätorkas, tur att man var ung och ganska frisk. Tack vare att Allan jobbade i järnaffär kunde vi ganska snart köpa dammsugare och sen ett kylskåp. Vilken lycka, så småningom fick jag även en tvättmaskin så jag slapp i alla fall at "fila" tvätten

1952 fick jag reumatisk feber igen och var mycket sjuk bl a låg jag 3 månader i Malmö igen, Hans och Per fick vandra från den en atill den andra, hans var mest hos Farmor, Per var en del hos mor och en del hos Elsa, Allans syster.

Allan hade det mycket jobbigt under denna tid, stackarn.

!1954 13 juli föddes Anders jag var sjuk de sista månaderna av graviditeten, bl a njurbäckeninflammation, så vi fick ha hemsyster i flera månader. Då blev vi bekanta med Signe som hemsystern hette, en vänskap som hållit i många år.

1955 flyttade Signe hem till Småland, hon bodde först hos sin bror och då firade vi vår första semester där på ett litet lantbruk. Sen blev hon hemsyster i Ljungby och där träffade hon Birger som hon gifte sig med, Vi firade semester hos dem ett par gånger och harfortfarande hontakt med Signe, Birger dog för ett par år sedan. Vi umgicks också med Greta och Arvid Levin och Elsa och Edgar Månsson mest.

!1956 började vi fundera på att bygga ett eget hus, jag var gravid igen och det började bli trångt i den lilla lägenhet vi hade ", dessutom var den ju helt omodern, kall och dragig. Till julen började vi gräva till grunden allt fick vi göra själv dvs Allan fick jobba jag var sjuk igen och låg på sjukhus en del av graviditeten. 12 januari 1957 föddes så Birgitta, pojkarna brydde sej inte så mycket om att de fått en lillasyster för det var som Hasse sa:"vi var ungar nock".

Husbygget gick framåt, nu efteråt förstår jag inte hur Allan orkade, Han jobbade ju heltid och varje kväll var han nere och grävde, var hantlangare, gjöt valv och mycket annat, onsdagskväll höll han fritt för att få vila lite

I november var huset så färdigt att vi kunde flytta in. Det fanns förstås varken vatten indraget eller avlopp färdigt, det var till att ha dass i källaren och pumpa upp vatten och bära upp , men vi hade ju värmeledning och gott om plats ovanvåningen var inte inredd då det gjorde Allan sen på kvällarna, källaren var också halvfärdig så där var mycket att göra hela första året. Trädgården skulle också anläggas så det var några slitiga år. 1958 fick jag hjärninflammation och låg på sjukhus i 5 veckor då fick vi ha hemsyster igen, ibland var barnen hos släktingar men både Hasse och Per gick i skolan så de måste vara hemma . 59 på våren blev jag opererad för gallsten och på hösten var det dags med hjärninflammation igen. Då orkade jag inte med mer än mej själv men efteråt har jag många gånger tänkt på att det var väldigt synd både om Allan och barnen.

1960 annandag jul dog Hasse mycket hastigt. Det var ett åderbråck i hjärnan som brast, ett aneurysm. Det var fruktansvärt och förlamade vår familj under lång tid. Men vi hade ju tre barn till så det gällde att ta fatt i livet igen även om det gick så där, de fick nog sitta i kläm en hel del.

Vi trivdes i vårt hus och till sist fick vi rinnande vatten också så vi kunde bada .

1961 på våren började jag jobba i kiosken, bar tvungen att komma ut lite, 3 timmar/dag, Per, Anders och Bitte fick klara sig själv under tiden, tufft för dem men de klarade det, fanns ju inga dagis då. Våren 1963 fick jag en kollaps och

var sjukskriven ett bra tag med bl a magsår, sen fick jag inte komma tillbaka till kiosken så jag fick gallra betor, sen började jag hos trädgårdsmästare, först hos bröderna Hansson sen på Solvik.

1969 hade jag fått en förfärlig ledvärk så jag gick till doktorn och ville ha värktabletter. Han nekade skriva ut några till mej så länge jag jobbade i trädgårdsmästeri så jag fick omskola mej. Gick en preperandkurs för att se vad jag skulle passa till, där kom de fram till att jag skulle bli svagströmselektriker.

Det ville inte jag så jag tog en kurs för sjukvårdsbiträde i stället.

Sen jobbade jag på Landskrona lasarett från 1970-80 mest på natten.

1980 bröt jag fotleden sen kunde jag inte jobba i sjukvården längre, jag blev omplacerad till en vårdcentral där jag satt i receptionen fram till 1998 då jag blev förtidspensionerad för jag hade så dålig rygg,

Jag var förresten ledamot i Landskrona lasarettets direktion från 1972 till 1988.

1964 i januari dog far, han hade varit sjuk i många år så det kom inte som någon överraskning, men det kändes ändå rätt hårt han var inte mer än 67 år.

I maj samma år var det dags med en hjärninflammation igen, jag miste balansen alldeles, låg på sjukhus 2 veckor men Per skulle konfirmeras i juni så då ville jag ju förstås hem, mor var och hjälpte oss under denna tid.

1963 var jag med och bildade socialdemokratisk kvinnoklubb i Billeberga ,först var jag kassör i en del år sen blev jag ordförande och var det tills den lades ner 1986 då blev jag ordförande i socialdemokratiska föreningen i stället, det var jag tills någon gång på 90-talet. Någon gång på -60-talet kom jag med i arbetarkommunens styrelse, var dess sekreterare och under 2 år dess ordförande. 1969 blev jag invald i Svalövs kommunfullmäktige och skolstyrelsen.

Samtidigt blev jag invald i kyrkofullmäktige i Billeberga församling. Så småningom kom jag in i kyrkorådet också och var dess ordförande mellan 1992-97 samtidigt ordförande i kyrkofullmäktige.

1993 började vi renovera Billeberga kyrka invändigt, det var mycket jobb med bidragsansökningar och liknande. Som tur var hade vi arkitekter till hjälp men när de kom och sa att vi skulle ha en lanternin på taket skrek jag stopp, inget sånt på vår kyrka. Men det visade sig att det funnits en sån från 1915 till 1939

Så det var bara att lyda, nu kan vi ståta med den enda kyrkan i Lunds stift som har lanternin. Det var att gå på byggmöten var och varannan dag och snabbt ta ställning till det ena och det andra,

Där skulle göras skrudskåp och antependieskåp och i en kyrka får man inte göra hur som helst, så det var mycket funderande, men allt blev klart och bra.

1985 blev jag invald i kommunstyrelsen i Svalöv, då slutade jag i skolstyrelsen.

Mellan 1988-91 var jag förste vice ordförande i kommunfullmäktige.

Jag var med i partidistriktets styrelse under 10 års tid på 80-talet.

1988 gick jag med i PRO i Billeberga och blev sekreterare vilket jag var till 2002 då jag blev ordförande och är ännu i dag(2011). Jag var med i PRO-distriktets styrelse i 11 år och i studiekommitten där jag var sekreterare.

Ja det var min politiska gärning, nu åter till familjen.

Jag skall kanske först berätta om vår tid i scouterna. I slutet av 60-talet var Bitte med i scouterna och en dag kallade ledarna oss föräldrar till ett möte, de behövde hjälp med en del praktiska saker, som att ordna med allt inför invigning och luciafirande. Som vanligt kunde jag inte hålla tyst, så då blev jag vald till ordf i en nybildad föräldraförening. Ungefär samtidigt blev jag vald till sekreterare i scoutkåren.

Vi kom underfund med att vi behövde ledare till pojkscouterna och då hoppade Allan in på det jobbet.

Han var ledare under en hel del år, var med på storläger 4-5 gånger. Så småningom lämnade vi över allt till andra, men det var en trevlig upplevelse.

1965 tog Allan körkort och vi köpte bil, vilken lyx! Nu kunde vi köra på semester

Vi köpte tält och annan utrustning och åkte omkring, första långturen gick till

Örebro och vidare till Rättvik sen blev det lite överallt i södra Sverige, Dalarna

Västervik, Oskarshamn, Karlskrona och lite varstans. 1967 tog jag körkort och

då åkte vi bl a till Norge

1964 på hösten började Per på kockskola i Helsingborg och på våren-65 gick

han på sjön, fortfarande är han kock på sjön.

Han gifte sej med Maivi f Svensson. De bodde i Furulund. 1987 födes Maria och

1981 Mats. Per och Maivi skildes 1988 och han gifte sej med Marie 1989. 1990

föddes Joakim. Efter ca 10 år skildes de. Per är nu sambo med Kerstin.

Anders slutade skolan 1970 och värvade sej vid flottan i Karlskrona, där han

utbildade sej till kock, vilket han fortfarande är dock i någon sorts chefsställning

1981 gifte han sej med Lena från Dalsland. 1961 föddes Tobias och 1982

Johannes, De byggde hus i Nättraby där de fortfarande bor kvar. 1986 föddes

Karin och 1988 Maja. Anders hade Jonas innan han gifte sej.

Birgitta tog studenten 1976, sen flyttade hon till Uppsala för att läsa till

veterinär men det blev till sist tandläkare, hon jobbar nu i Vällingby på

folktandvården. Hon träffade Christos och de blev sambor 1986 föddes Notta

och 1988 Kicki

De köpte ett hus i Kista och där bor de fortfarande.

Jag har alltså nu 10 barnbarn och 6 barnbarnsbarn. Jag skriver nu "jag" för jag är ensam nu, Allan gick från mej 2009, han fick cancer och det gick ganska fort,

Om hans sjukdom har jag skrivit på annat ställe.

Det är inte så lätt att vara ensam, saknaden är stor fortfarande efter 2 år, men det får gå.

2004 sålde vi huset som vi själv byggt och sen flyttade vi till en lägenhet på Kvarnliden här i Billeberga, en väldigt bra lägenhet och vi trivdes från första stund, har väldigt bra grannar som bryr sej.

På sommaren 2011 brann det hus som vi byggt, det kändes in i hjärteroten.

Ingen vet ännu hur branden började, nu har de som köpte huset köpt ett annat hus och sålt tomten till en byggfirma, spännande att se vad det blir av det till sist.

Alla mina barnbarn har skött sej väldigt bra ,jobbar eller studerar.

Själv fortsätter jag med PRO, än så länge är jag ordförande, vet inte hur länge.

Nu är jag snart 85 år, det börjar att kännas.

Jag är väldigt glad för att jag har så bra kontakt med mina barn och barnbarn,

De hör av sej ofta barnen varje vecka , minst och barnbarnen allt som oftast ,då helst genom mejl, tur att jag skaffade dator.

Ja, deta var mitt liv, fast kanske jag skall berätta lite om våra resor. Vår första långa resa gick till Amerika, vi hade aldrig flugit förr så det var spännande och så klara sej med engelskan i 4 veckor. Vi bodde mest hos en kusin till mej,Edit,gift med Scotty, men i 10 dagar reste vi genom Amerika med Greyhoundbuss från norra Amarika till södern. Vi hann med ett besök i Grand Canoyne och en dag i Chikago. Det var 1979. Året efter åkte vi med Bitte och Christos till Grekland,till hans hem.

Sen har vi dels kört bil i nästan hela Sverige och en del i Norge, samt åkt på charterresor lite var stans i Europa, Italien, Jugoslavien och så Kreta där vi var 3 gånger.

Ja vi upplevde mycket och hade mycket roligt tillsammans.

Nu får det vara slut med nostalgin

Ha det så bra alla, när ni läser detta finns jag kanske inte mer.

Jag har haft ett bra liv och är mycket nöjd

1970 slutade Anders skolan och värvade sig vid flottan i Karlskrona